

Tandem team

Lianne
Biemond

© 2021 Den Hertog B.V., Houten

ISBN 978 90 331 3117 2

www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Het is maar een naam

Als Mira het kralengordijn bij de achterdeur opzijschuift, ziet ze het meteen.

‘Ze zijn gaaf!’ roept ze. ‘Je hebt ze dus toch gekocht?’

Over de rand van de trampoline bungelen twee spierwitte benen. Een schram van minstens twintig centimeter loopt vanonder de rechterknie naar beneden. Als antwoord op Mira’s vraag wippen onder aan die benen bescheiden roze gelakte tenen op en neer. Eraan wiebelen prachtige leren teenslippers. Ze zijn helderblauw en de bandjes zijn versierd met schelpen. ‘Es, ze zijn echt leuk. Ik heb ze zaterdag aan m’n moeder laten zien, maar ze vond ze te duur.’

Met een sprong belandt Mira naast Esther op de trampoline. Ook zij gooit haar benen over de rand en gaat naast haar liggen. Esther grijnst haar beugel bloot.

‘Mijn moeder vond ze ook te duur, ik heb de helft zelf betaald.’

‘Ze zijn super!’ zucht Mira en ze veegt een pluk van haar lange bruine haar uit haar gezicht. De meizon prikt door de gaatjes in het bladerdak boven hen en een lekker windje laat de blaadjes ritselen. Een grijs duifje landt op de tak recht boven hen.

‘Nee,’ zegt Esther streng, ‘je doet het niet!’

‘Huh, wat moet ik niet doen?’

‘Ik heb het niet tegen jou.’

‘Tegen wie dan wel?’

Esther wijst omhoog. ‘Tegen hem natuurlijk.’

‘Oh, dat beestje mag daar toch best zitten?’

‘Zitten vind ik best ja. Maar ik loop hier direct gevaar.’

Alsof de duif haar verstaat, draait hij zich om, wipt iets verder en verdwijnt in de holte van twee takken.

‘Er zit daar een nestje,’ weet Mira.

‘Oh, leuk!’

‘Ze broeden voor de tweede keer. De eerste keer lagen er twee eitjes, maar er zat nog niet zoveel blad aan de boom.’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’ vraagt Esther.

‘Je kon vanaf het balkon zo in het nestje kijken. Vanaf het balkon en dus ook vanuit de lucht. Mijn moeder hoorde een keer een hoop kabaal in de boom en toen ze naar buiten keek, zag ze een ekster met een druipend eitje wegvliegen.’

‘Geméén!’

‘Heel gemeen! Nu ziet die ekster ze hopelijk niet omdat er zoveel blad is.’

De duif komt weer tevoorschijn en vliegt weg. Duif twee neemt meteen zijn plekje in. Weer recht boven het blonde hoofd van Esther.

‘Nou ja, daar zal je moeders hebben,’ bromt ze. ‘Ik loop hier echt gevaar. Maar ik zal genadig zijn, duif, en geen slipper omhooggooien. Ik offer mezelf wel op.’

Zuchtend hijst ze zichzelf overeind en kruipt naar de andere kant van de grote trampoline.

‘Volg mij,’ grijnst ze naar Mira.

Nu gaan ze met hun hoofd op de rand liggen. Een bruine paardenstaart hangt naast een blonde over de rand. Vanaf de veilige kant van de trampoline kijken ze naar de beestjes die druk in de weer zijn met takjes en draadjes.

Het kralengordijn rammelt.

‘Mira?’

‘Ja mam.’

‘Oh, ben je daar? Ha, Esther!’

De moeder van Mira loopt met de wasmand onder haar arm langs de trampoline.

‘Geniet nog maar even van jullie luie leventje, meiden. Volgende week zitten jullie midden in de toetsen, toch?’

‘Mmm,’ antwoordt Esther lui, ‘en u moet zelfs op Tweede Pinksterdag werken?’

‘In een groot gezin is er altijd was. Maar dat geeft niets hoor. ’t Is zo droog met dit mooie weer.’

Als ze met de lege wasmand weer naar binnen is, zegt Esther:

‘Wat een mooie naam heb jij eigenlijk.’

‘Mooie naam!?’ Mira gaat overeind zitten en kijkt Esther met een felle blik aan. ‘Hoe verzin je het! Het is de stomste naam die je maar bedenken kunt, ik neem het mijn ouders haast kwalijk dat ze me ermee opgescheept hebben!’

Esther schiet in de lach.

‘Nee echt,’ zegt Mira. ‘Daar moet je niet mee spotten!’

Nu moet Esther nog harder lachen. De trampoline deint mee en ze komt ook overeind.

‘Je haar!’ Ze wijst naar Mira’s sluike, donkere haren waarvan er een paar overeind staan alsof ze met haar vingers in het stop-contact heeft gezeten.

‘Kijk naar je eigen haar,’ moppert Mira, maar toch lacht ze ook alweer een beetje. Want ook de losse haren rond Esthers blonde hoofd zijn statisch en staan wijduit om haar hoofd heen. Door het zonlicht dat erdoorheen speelt, lijkt het wel een stralenkrans.

Dan springen ze allebei overeind en springen hoog in de lucht. Vooral Mira is goed. Ze heeft lang geoefend en kan nu zowel vooruit als achteruit een salto maken. Nu oefent ze op een ‘schroef’.

Hijgend laat Esther zich als eerste weer languit vallen.

‘Mira is wel een leuke naam,’ zegt ze als haar vriendin naast haar neerploft, ‘zeker zoals jouw moeder het zegt, klinkt het leuk.’

‘Dat is wel waar ja, maar dat komt omdat mijn moeder uit Italië komt. Ze heeft gewoon een grappig accent.’

Even puffen ze uit. Dan gaat Mira erop door. ‘Weet je, vorig jaar gingen we naar mijn opa en oma in Milaan. We hadden luisterboeken uit de bieb gehaald voor onderweg.’

‘Doen wij ook altijd.’

‘Nou, hebben jullie weleens iets van Roald Dahl geluisterd?’

Esther knikt. ‘Van Sjakie en de chocoladefabriek is die toch?’

‘Ja en van De Grote Vriendelijke Reus, de GVR. Nou, die dus. We hadden een cd met verhalen van hem. Niet voor onze leeftijd, maar ik kan natuurlijk lekker met Thijs en Tom meeluisteren. Stiekem vind ik die verhalen nog steeds grandioos. Totdat het verhaal ‘de miereneter’ begon.’

Mira zwijgt en kijkt strak opzij naar Esther. Esther haalt haar wenkbrauwen op en kijkt net zo strak terug.

‘Ja, en?’

‘Je kent het verhaal niet?’

‘Nee.’

‘Het is vreselijk. Ik vertel het aan jou omdat je m’n beste vriendin bent. Maar beloof me dat je het boek of de cd verbrandt of weggooit als je dit verhaal ooit ergens tegenkomt.’

‘Beloofd,’ klinkt het quasiplechtig.

‘Nou, het verhaal gaat dus over een verwend ventje met stinkend rijke ouders. Hij krijgt alles wat hij vraagt en op een dag haalt hij het in z’n hoofd om een miereneter te willen hebben. Zijn vader zoekt overal, maar er is nergens een miereneter te vinden. Het etterige ventje blijft zeuren en uiteindelijk wordt er een miereneter in Verwegistan gevonden en verscheept. Als het beest eindelijk bij het verwend joch wordt afgeleverd, heeft het al dagenlang geen mier gezien. Het is uitgehongerd, maar het joch heeft geen zin om mieren te zoeken. Hij vindt dat de miereneter dat zelf maar moet doen. Maar er zijn haast geen mieren in de tuin. ’t Arme beest wordt met de dag magerder en hongeriger en het joch kijkt niet naar hem om. Dat wil

zeggen, totdat op een dag zijn hoogbejaarde, magere oudtante op bezoek komt.'

Mira kijkt opzij.

'Nu komt het erge, Es. Ik zat dus heel relaxed achter in de auto naar die supergave verhalen te luisteren toen er opeens met zo'n zalvend stemmetje werd gezegd: 'Tante Mira, heeft u mijn nieuwe huisdier al gezien?' Ik schoot natuurlijk overeind alsof er met een speld in mijn achterste was geprikt en hoopte dat alleen ik het had gehoord. Nou, dat was natuurlijk niet zo. Tom schoot in de lach, Thijs gaf me meteen een por en mijn vader keek breed grijnzend in de achteruitkijkspiegel. Mama en Saar sliepen gelukkig. Mijn naam werd zo nog tig keer misbruikt, niet als Mira maar als Mier-a.'

De trampoline begint zachtjes te deinen.

'Lach niet!'

'Hoe liep het af?' vraagt Esther. Het lukt haar niet helemaal de lach uit haar stem te halen.

'Ze hebben me de hele vakantie Mier-a of Mier-b of -c genoemd!'

De trampoline deint harder.

'Dat bedoel ik niet,' giert Esther. 'Het verhaal! Hoe loopt het verhaal af?'

'Je verdient een mep,' vindt Mira. 'Ik proef leedvermaak.'

'N-nee,' hikt Esther, 'ik v-voel met je mee.'

'Nou, bij het horen van de naam Mier-a, werd de getergde miereneter helemaal dol.

Hij vrat de tante op.

Helemaal!'

Het kralengordijn rammelt weer.

Er valt een schaduw over Mira en Esther.

'Liggen jullie hier nog steeds? Toen ik een half uur geleden naar buiten keek, lagen jullie hier ook al.' Met z'n handen in zijn zij torent de vader van Mira hoog boven hun hoofden uit.

'Pap, ga eens een stapje opzij. Ik kan zo in je neusgaten kijken.'

Esther proest.

‘Komen jullie maar eens overeind, luie mormels. Dan zie je de wereld en mij gelijk vanuit een andere hoek.’

‘We zijn niet lui,’ vindt Mira. ‘Ik heb pas ergens gelezen dat groeien veel energie kost.’

‘Ja,’ beaamt Esther, ‘we liggen te groeien.’

‘Ik doe heus wel wat,’ moppert Mira. ‘Vanmorgen heb ik ook al op een stel koters gepast in de crèche van de kerk, hoor.’

Maar ze krabbelt toch overeind en probeert haar statische haren achter haar oren te vegen.

Esther zucht overdreven, hijst zichzelf overeind en gaat ook op de rand van de trampoline zitten.

‘Jullie kunnen de schuur wel even leeghalen,’ zegt Mira’s vader. Hij draait zich om en zet de deur van de schuur wagenwijd open. ‘Als jullie alle fietsen en spullen even op het terras zetten, veeg ik de schuur uit en ruim hem weer in.’

‘Mijn vader is hard, Es.’

‘Ja, echt wel.’

‘Het is toch niet normaal dat je op je vrije dag een schuur moet opruimen waarin zooi van drie jaar opgestapeld staat! Misschien kun je eens gaan informeren bij Jeugdzorg of ze langs willen komen?’

Esther knikt, haalt haar schouders op en loopt naar de schuur. Meteen pakt ze de driewieler van Mira’s zusje Saar en zet hem om het hoekje van de deur.

‘Wat een zooi,’ mompelt ze als ze de schuur weer in stapt. Ze pakt met haar ene hand een blik met konijnenvoer en met haar andere een pak stro waar de sprieten uit steken.

‘Nou ja, samen is het eigenlijk wel zo gebeurd,’ vindt Mira en ze pakt de fiets van haar moeder en rijdt hem de schuur uit. In een mum van tijd staat het terras vol met fietsen, speelgoed en tuingereedschap. Esther veegt een blonde piek haar uit haar gezicht en loopt de schuur weer in.

‘Hé,’ roept ze over haar schouder naar Mira, ‘wat leuk!’

‘Wat?’ Mira komt ook de schemerige ruimte weer in.

Esther wijst naar de achterwand van de schuur.

‘Oh, dat?’ Mira haalt haar schouders op. ‘Rare hobby van m’n ouders.’

‘Maar er staan er twee,’ zegt Esther. ‘Waarom twee dan?!’